

Dea Loher

Bugatti boven water

Roman

Vertaald door
Nelleke van Maaren

Cossee
Amsterdam

Luca en Angelo namen de bus die om 19.23 van Gordemo naar Locarno reed, onderweg stapte ook Gianni in. Het was vrijdag 1 februari 2008 en de nacht van de Stranociada, het carnaval. Gianni had zijn gezicht geschminkt als Jack la Zucca, zijn haar was roze gekleurd en hij lette er zorgvuldig op dat het in dikke bossen onder zijn zwart-wit gestreepte wollen muts uitstak, één lok had hij zo naar voren gekamd dat hij voortdurend over zijn gezicht viel. Ook zijn nagels waren roze, maar die van Luca lichtpaars; ze hielden ze naast elkaar om te vergelijken, Gianni klakte met zijn tong, Luca lachte.

Alle drie droegen een zwarte spijkerbroek en een zwart-wit gestreept T-shirt, Angelo had bovendien een getailleerd zilveren jasje aangetrokken en een zwarte omslagdoek over zijn schouders geworpen die tot zijn dijbenen reikte en hem een beetje op een vogel deed lijken; hij had halflang zwart haar en zijn gezicht was wit geschminkt.

Luca had een zwarte pruik over zijn kortgeschoren haar getrokken; om zijn linkeroog waren drie brede cirkels geschilderd, concentrisch rond het donkere rondje van de iris en pupil; ook zijn lippen waren zwart, om zijn hals had hij een zwarte sjaal geslagen en er hing ook nog een ketting met drie hartjes van matglanzend acrylglas, die echter vanwege

de sjaal maar af en toe te zien waren, als hij zich vooroverboog of een onverwachte beweging maakte.

Luca had zijn zware militaire kistjes aan zijn voeten, Angelo zwarte gymshoenen en Gianni droeg bergshoenen. Hij zei dat bij een gelegenheid als de Stranociada en het natte winterweer zijn goede schoenen te snel smerig zouden worden en dat vond hij vervelend.

Ze waren met z'n zessen en ze hadden rond acht uur afgesproken in Bianca's garage, in de buurt van het station. Een dag eerder hadden ze vast twee kratten bier à vijftien flessen gehaald en daar neergezet.

Bianca had geruite overschoenen voor haar winterlaarzen opgeduikeld, ze droeg fluorescerend blauwe netkousen onder een zwarte tafrok, een soort bustier van blauw-zwart geruit polyester, een rode veren boa en een kort zwart leren jasje dat er erg dun uitzag. Ze scheen heel veel werk te hebben gemaakt van haar kapsel, dat in een indrukwekkende zwarte golf boven haar voorhoofd naar voren welfde en vrij van haar hoofd eindigde in een opwippende punt; het zag er stijf en bijna onverwoestbaar uit, en misschien was het wel een pruik.

Vervolgens verschenen Toni en Marina en ze waren net zo gekleed als anders, in een donkerblauwe spijkerbroek en een wollen trui, en vanwege de kou droegen ze daaroverheen hun anorak.

Niemand zei er iets van dat Toni en Marina zich niet hadden verkleed. Ze waren te opgewonden om rustig op de door Bianca aangeboden klapstoelen te zitten; ze legden hun schoenen op de zittingen, kiepten de stoelen schuin achterover en wipten ermee terwijl ze zich bedienden van de cigarillo's die Toni en Marina hadden meegebracht.

In feite waren het geen cigarillo's, maar de sigaretten die ze anders ook rookten; ze noemden ze alleen anders en de-

den alsof het cigarillo's waren, ze hielden ze vast tussen hun gestrekte vingers, trokken er langzamer aan en bliezen de rook aanstellerig uit. Het hoorde bij hun spel. Nu namen de jongens twee aan twee een krat bier, de meisjes sloten de garage af, en samen gingen ze op weg naar Castello Grigio. Het Castello was een club voor fans van internetspelletjes, vooral van fantasy- en rollenspellen, en alle zes troffen ze elkaar daar regelmatig, tot de harde kern behoorden ongeveer dertig leden. Ze hadden de sleutel voor de achterkamer en arriveerden daar om 20.45. De vorige dag had Gianni via e-mail nog een stuk of twaalf kennissen uitgenodigd naar het trefpunt te komen. De volgende twee uur bleven ze in de achterkamer, er kwamen mensen langs, die dronken bier, rookten een sigaret en vertrokken weer, eentje bracht een fles jenever mee, de anderen waren ervan uitgegaan dat Gianni en zijn vrienden voor voldoende bier zouden zorgen. In totaal zaten er gemiddeld tien mensen aan de tafeltjes te roken en te praten. De twee kratten waren al gauw leeg, niemand had veel meer dan een flesje gedronken, Gianni had er één borrel bij achterovergeslagen, Toni twee en Luca had alleen bier gedronken.

Om 23.15 vertrokken ook de zes uit de garage die het als gastheren en -vrouwen tot het laatst hadden uitgehouden. Ze wilden bij een van de kramen iets eten en daarna de feesttenten bezoeken die her en der op de pleintjes in het oude centrum stonden. De tenten werden door lokale organisaties gerund, meestal sportclubs, en waren gewijd aan een bepaald motto en een muziekrichting, alleen op de openluchtpodia op het Piazza San Antonio en het Piazzetta Respini was live-muziek te horen. Maar toen ze de achterkamer hadden afgesloten en het Castello in het donker achterlieten, raakten de leden van de groep elkaar kwijt.

Toni en Marina kwamen als eersten aan op het Piazza San Antonio en nadat ze bij een kraam hotdogs en friet hadden gegeten, gingen ze de tent binnen en troffen daar een paar kennissen. Toen ze na ruim een halfuur weer naar buiten kwamen, probeerden ze zowel Luca als Bianca op hun mobiel te bereiken. Beide telefoons waren blijkbaar uitgeschakeld. Bij Gianni's nummer ging de mailbox open. Ze lieten een kort berichtje achter: *Waar zijn jullie, bel terug*. Het was even voor middernacht. Toen ze een paar minuten na middernacht nog eens probeerden een van hun garagevrienden te spreken, bereikten ze Angelo, die hun vertelde wat er was gebeurd.

Luca en Angelo waren meteen naar de hoofdtent op het Piazza San Antonio gegaan en dronken allebei een klein bier van 0,33 liter. Daar hadden ze niet meer dan tien minuten voor nodig. Gianni en Bianca hadden buiten op straat gewacht, ze wilden roken en ze wilden met hun mobieltjes foto's maken van de gekste maskers die voorbijkwamen. Daarna besloten de vier een rondje te maken. Ze liepen eerst de Via dell'Ospe-dale af, richting ziekenhuis, langs de kantoorboekhandel, lieten de tent op het Piazzetta dei Borghesi rechts liggen, liepen de Via San Antonio af en sloegen linksaf de Via delle Corporazioni in, ook zonder hier een blik in de tent te werpen. De straten waren vol opgewonden, overmoedige mensen, sommige niet te herkennen onder hun maskers, andere in hun gewone kleren. Ze moesten oppassen dat ze elkaar niet uit het oog verloren. Hun doel was een café in de Via Borghese.

Diezelfde dag ontmoette Valon 's middags een kennis, die hem gevraagd had te helpen bij het schilderen van zijn huis. Dat huis bestond uit een kamer, de keuken en een piepkleine douche. De kennis heette Franco, zijn achternaam wist Valon niet. Ze kochten twee emmers witte latex en brachten die naar Franco's huis. Van 16.00 uur tot 18.00 uur werkten ze samen; ze schoven de weinige meubels in de woon-slaapkamer bij elkaar in het midden, haalden de paar posters van de muur en rolden ze op, plakten plinten en deurposten af en begonnen te verven. Om 18.00 uur ging Franco naar zijn werk, hij was als kelner werkzaam bij Ristorante Piccolo Giardino; als hij om 21.30 vrij was, wilde hij terugkomen om Valon verder te assisteren; de tweede voordeursleutel liet hij voor hem op de keukentafel liggen. Ruim twee uur later, om 20.30, belde Valon op Franco's mobiel dat hij al klaar was met verven en nu wegging. Dat klopte met hun afspraak, Valon zou alleen de eerste laag latex in de woonkamer aanbrengen, Franco en zijn kameraad wilden de keuken verven en zouden de tweede laag doen. Valon nam Franco's tweede sleutel mee. Hij ging naar huis om te eten en voegde zich daarna bij Branko, die beneden voor het huis op hem stond te wachten.

Samen liepen ze naar een benzinstation in de Via Bernardino Luini, waar ze een krat bier kochten. Branko zal later zeggen dat het 0,5-literflessen waren geweest; Valon zal beweren dat het om 0,33-literflessen ging. De kassabon bewaarden ze niet, en de verkoper werd niet gevonden, zodat geen van beide verklaringen kon worden bevestigd en tot hun voordeel moest worden aangenomen dat het een krat met 0,33-literflessen was geweest. Het merk was Feldschlößchen.

Branko betaalde, en ze gingen met het krat bier naar het schoolplein voor de San Franciscoschool, waar ze een aantal vrienden en bekenden troffen, in het totaal waren het ongeveer twintig personen die in groepjes op het plein stonden. Na een halfuur kwam Ilija erbij, nadat hij eerst met Branko had gebeld. Ilija zal zeggen dat er behalve zij nog vijf of zes jongens aanwezig waren die marihuana rookten, en dat Valon en Branko ook marihuana hadden gerookt, maar hijzelf niet, omdat hij nooit marihuana rookte en ook geen andere drugs gebruikte. Hij zal eraan toevoegen dat hij deze bijzonderheid aanvankelijk niet wilde vertellen, maar dat hij dat nu wel kon doen omdat het toch al bekend was geworden. Valon zal zeggen dat Ilija kwam en spontaan vroeg: *Valon, wie gaan we vanavond in elkaar slaan?* En dat hij, Valon, geantwoord had: *Wie wil je in elkaar slaan? We slaan niemand in elkaar.* En dat hij niet dacht dat Branko dit gesprek had gehoord. Als Ilija daarover ondervraagd wordt, zal hij zeggen dat hij die zin nooit heeft gezegd. Later zal hij zeggen dat het mogelijk is dat hij die zin heeft geuit, maar dat hij het zich niet herinnert. Nog later zal hij zeggen dat hij niet kan uitsluiten dat hij die zin heeft gezegd. Een vriend zal vertellen dat Valon, Branko en Ilija bij hem kwamen om te zeggen dat ze weggingen, en dat Valon tegen hem zei: *Luister, ik ga er nu vandoor, en als iemand me te na komt, sla ik hem dood. Ik sla hem dood!* Deze vriend zal verklaren dat hij op dat moment werkelijk geloofde dat Valon ervandoor ging om herrie te schoppen, maar dat hij dat in de loop van de avond weer vergeten was en er pas de dag daarna weer aan dacht, toen hij hoorde wat er was gebeurd, en hij zal beschrijven hoe Valons gezicht er daarbij had uitgezien, dat zijn ogen opengesperd waren en zijn stem agressief klonk. Hij zal eraan toevoegen dat Valon hetzelfde was als altijd. Wat niet normaal was, zal de vriend zeggen, was dat Valon heel dicht bij hem was gekomen, zijn

gezicht was maar centimeters van het zijne verwijderd geweest. Valon zal zeggen dat hij zich niet kon herinneren de zin *Wie me te na komt, sla ik dood* te hebben gezegd, maar hij kende de vriend als iemand die altijd de waarheid zei en daarom was het mogelijk dat hij zo'n opmerking had gemaakt. Hij zal eraan toevoegen dat hij, als hij die zin heeft gezegd, daarmee niet bedoelde dat hij iemand wilde vermoorden, maar dat hij, ingeval iemand hem zou aanvallen, zich wilde verdedigen. Later zal hij zeggen dat het geen concreet voorname, maar opschepperij was geweest. Ilija zal zeggen dat hij de opmerking van Valon ook had gehoord, en dat het een manier van praten onder jongeren was.

Voor de school dronken Valon, Branko en Ilija hun bier op en lieten het krat op het gras staan. Vandaar gingen ze naar de grote feesttent, waar ze elk een glas bier van 0,33 liter dronken, en met het tweede glas in de hand verder liepen in de richting van het ziekenhuis. Ze gingen de tent op het Piazzetta dei Borghesi binnen, bleven maar kort, en liepen een rondje door de Via San Antonio, over het Piazzetta Corporazioni naar de Via Cittadella.

Om 22.30 waren ze in de buurt van de straat waar Valon 's middags de muren had geverfd. Het schoot hem te binnen dat hij de huissleutel nog bij zich had, en hij ging bij Franco langs om die terug te geven. Franco en een vriend waren in de keuken bezig de muren te witten. Valon legde de sleutel op tafel, wisselde een paar woorden met Franco en stond na vijf minuten weer op straat, waar Ilija en Branko op hem wachtten.

In de tent op het Piazzetta Respini bleven ze daarna een halfuur, vertrokken toen naar de tent op het Piazzetta dei Riformati, waar ze maar even bleven, en gingen vandaar weer naar het Piazzetta Corporazioni, waar meer te doen was en

ze een paar bekenden tegenkwamen. Daarna wilden ze door de Via Borghese om later op het Piazza San Antonio iets te eten.

Op een bewakingscamera zal te zien zijn dat de drie de tent op het Piazzetta Corporazioni om 23.41 verlieten, voorop Branko, dan Valon die Ilija half op zijn rug droeg. Ze gingen in de richting van de Via Borghese.

Valon, Branko en Ilija hadden zich net als de meeste andere bezoekers uitgedost voor de Stranociada. Vanwege de kou droegen ze de kleren in lagen over elkaar. Branko een bruinwit gestreept shirt met een capuchon, daarover een beige vest en over alles heen een keepersshirt van FC Locarno dat hij onderweg van een waslijn had gehaald. Verder droeg hij een donkere spijkerbroek, witte gym schoenen met zwarte zolen en witte veters, en op zijn hoofd een geel hoedje. Ilija had zijn blauwe loodgietersoverall aan, een grijs sportjack met een blauwe rand en witte gym schoenen met witte veters, onder de overall droeg hij een rood T-shirt. Valon had een donkerblauwe trainingsbroek aangetrokken, daaroverheen een korte, witte broek, een wit T-shirt, daarover een blauw sweatshirt met groene strepen, nog een tweede bruin sweatshirt en een voetbalhemd van het nationale elftal van Kroatië met op de rug de 10 van Niko Kovac, die daar tot het jaar 2008 in had gespeeld. Valon had zwarte gym schoenen met rode klittenbandsluitingen aan.

III

Even na 23.30 verliet een jongen met een groene pruik op de feesttent op het Piazza San Antonio. Om de groene pruik was

42

een oudroze lint gewikkeld. In het voorbijgaan stapte hij per ongeluk op de voet van een jongen die naast de ingang stond om een luchtje te scheppen. Deze jongen heette Enrico. Enrico slaakte een kreet, eerder van schrik dan van pijn, en zei tegen de jongen met de groene pruik iets als: *Man, kijk toch uit.* Enrico zal verzekeren dat hij die woorden niet agressief of onhebbelijk had gezegd en dat hij niet van plan was geweest een ruzie uit te lokken. Hij zou zich daarna hebben omgedraaid en zijn weggegaan. De jongen met de groene pruik, die duidelijk veel had gedronken, riep Enrico achterna dat hij terug moest komen. Enrico draaide zich om, deed een paar stappen in zijn richting en vroeg wat hij wilde. De jongen met de groene pruik zei: *Kijk liever zelf uit.* In plaats van verdere discussie aan te gaan lachte Enrico tegen de jongen met de groene pruik, maakte een vredesteek en liep weer verder.

Na een paar meter werd hij staande gehouden door een kennis, Carlo, die het voorval had gezien en Enrico dringend aanraade terug te gaan naar de jongen met de groene pruik; hij moest de jongen met de groene pruik duidelijk zeggen dat hij zich niet zo arrogant kon gedragen. Carlo zal verklaren dat Enrico een kennis was die hij kende van het uitgaanscircuit, en dat hij had gezien hoe de jongen met de groene pruik Enrico in zijn gezicht schreeuwde. Hij had niet verstaan wat de ander geschreeuwd had, maar Enrico had gebaren gemaakt die betekenden: *Wat wil je, wat heb ik je gedaan?* Dus was hij naar Enrico toe gegaan om hem te helpen, maar toen was de ander al weg. Op Carlo's vraag wat er was gebeurd, had Enrico geantwoord dat ze onopzettelijk tegen elkaar opgelopen waren, en dat de ander woedend was geworden en tegen hem had gezegd: *Man, loop niet voor m'n voeten!*

Carlo achtte het het beste meteen naar die kerel terug te gaan, want volgens hem was de kwestie nog niet afgedaan. Hij vreesde dat de twee elkaar nog eens konden tegenkomen

en dat de ander dan zijn vrienden mee had. Carlo zal zeggen dat het tegenwoordig als volgt ging: Er is een conflict en je denkt dat de zaak is opgelost, maar dan komt die ander met vrienden en slaat je in elkaar. Op die manier kon Carlo zijn kennis Enrico ertoe bewegen de jongen met de groene pruik achterna te gaan, die intussen de Via Borghese in gegaan was. Enrico zal vertellen dat ze de jongen met de groene pruik hadden ingehaald, zodat hij ze zou zien, en inderdaad was deze blijven staan en naderbij gekomen. Carlo vroeg wat er eerder eigenlijk was gebeurd, en de jongen met de groene pruik begon weer met: *Man, loop me niet in de weg!* Carlo had de indruk dat de jongen dronken was, in elk geval was hij, zo zal hij het daarna beschrijven, heel agressief geweest, met woorden.

Ook Carlo's jongere broer Pierre had de situatie gadeslagen en was in de tussentijd op weg gegaan om iemand te halen die de ruzie kon bijleggen. Pierre dacht daarbij aan Roland, die zich toevallig eveneens op het Piazza San Antonio bevond. Roland was als vechtersbaas en onruststoker in Locarno en omstreken zo bekend dat veel jongeren, die persoonlijk niets met hem te maken hadden, niettemin wisten wie hij was. Zo zal Bianca verklaren dat Roland al ongeveer twee jaar een begrip voor haar was, dat ze hem van gezicht kende, verder geen contact met hem had, omdat haar was verteld dat hij heel agressief was en je beter afstand van hem kon houden. Angelo zal daaraan toevoegen dat Roland in de zomer van 2006 of 2007 had deelgenomen aan een vechtpartij in de kroeg Libelle, waar hij problemen had gemaakt met een fles waarvan hij de hals had afgeslagen. Hij wist dat van iemand die erbij was geweest.

Roland werd dus door Pierre bij de aanzwellende ruzie in de Via Borghese gehaald. Hij zal zeggen dat hij juist die

avond bijzonder had opgelet niet in het een of ander verwickeld te raken, omdat hij in het verleden al een paar problemen had gehad en heel goed wist dat hij meteen verdacht zou worden als er iets gebeurde. Zijn voorzichtigheid was volkomen gerechtvaardigd geweest, zei hij, en wat hij zei was zo waar dat het al de volgende avond werd bevestigd door het feit dat hij gearresteerd, geboeid afgevoerd en door de politie verhoord werd, hoewel hij niets had gedaan. En de dag na het voorval had iedereen hem al de schuld gegeven.

Niemand kon op dat moment of op het moment van zijn arrestatie weten dat Roland slechts twee weken later toch in een vechtpartij verwickeld zou zijn waarbij zijn tegenstander in het ziekenhuis zou belanden.

Toen Roland in de Via Borghese aankwam, was de kring discussiërende jongeren groter geworden. Tussen de feestvierders die in beide richtingen door de straat stroomden, hadden zich tal van vrienden van de jongen met de groene pruik bevonden. Zij waren blijven staan toen ze merkten dat hij dronken was en in moeilijkheden verkeerde. Onder hen waren Luca, Gianni, Angelo en Bianca.

Angelo zal beschrijven dat de jongen met de groene pruik heel opgewonden met een vreemde ruziemaakte en dat hij daarom voor hem was gaan staan en hem had gedwongen een beetje achteruit te gaan, zodat hij zou kalmeren. Hij had hem zo ver teruggedrongen dat de jongen met de groene pruik met zijn rug tegen een laag stenen muurtje was gestoten dat de straat daar afgrensde van de parkeerplaats. Angelo en Gianni hadden ruim een minuut op de jongen met de groene pruik ingepraat om hem tot bedaren te brengen. Ook Gianni zal vertellen dat de jongen met de groene pruik razend was en een groep jongens die een paar meter verderop stond ervan beschuldigde 'geen respect' te tonen. Gianni zal

zeggen dat de jongen met de groene pruik duidelijk te veel gedronken had, hij had tussendoor gesnikt, zelfs gehuild van opwinding, dan weer onbegrijpelijke, verwarde opmerkingen gemaakt die niet strookten met zijn normale toestand. Angelo zou de jongen met de groene pruik ervan hebben willen weerhouden naar de andere groep te gaan om verhaal te halen, en omdat de dronken jongen er steeds weer in slaagde zich van Angelo los te rukken, had hij de laatste geholpen de jongen met de groene pruik vast te houden. Intussen zouden Luca en Bianca hebben geprobeerd op verstandige, vriendelijke manier met de andere groep te praten.

Roland zal beschrijven hoe hij met Carlo's broer Pierre bij het groepje in de Via Borghese aankwam. Hij zal zeggen dat hij voornamelijk was meegegaan omdat hij zich zorgen maakte over de veiligheid van zijn twee vrienden, die tegenover de andere groep in de minderheid waren. Hij zal zeggen dat Carlo en Enrico moeilijkheden hadden met een jongen die hij niet kende. Dat hij hem weliswaar een keer in een café had gezien, maar niet wist wie het was. En dat hij had geprobeerd de gemoederen tot bedaren te brengen door vooral te praten met die opgewonden jongen, die een groene pruik droeg. De discussie draaide om respect en gebrek aan respect, maar hij wist niet wat de aanleiding ervoor was geweest. De jongen met de groene pruik had tegen hem gezegd *Je vrienden hebben geen respect voor mij*, en hij had gevraagd wie hij precies bedoelde; de jongen had naar Carlo en Enrico gewezen, en ook naar Pierre, en vervolgens had hij aan Roland gevraagd *En jij, heb jij ook problemen met mij*, waarop Roland op zijn beurt vroeg *Waarom zou ik*, en de jongen antwoordde *Omdat je opkomt voor je vrienden die geen respect voor mij hebben*. Roland zou daarop hebben gezegd dat hij helemaal geen problemen met hem had; hij kende hem bovendien alleen

van gezicht en ze moesten de zaak nu laten rusten; ze konden beter samen een leuke tijd hebben omdat het immers de nacht van de Stranociada was en een biertje met elkaar drinken, of het hier gewoon bij laten en in vrede uiteengaan. Daarop hadden hij en de jongen met de groene pruik elkaar een hand gegeven en de laatste was samen met zijn vrienden, een stuk of vier, vijf, weggegaan, maar vervolgens een paar meter verderop blijven staan. Roland zal er nu aan toevoegen dat intussen nog twee vrienden van hem bij de groep waren gekomen, tegen wie hij echter direct had gezegd dat hij en de jongen met de groene pruik elkaar een hand hadden gegeven, dat de zaak daarmee was afgehandeld en basta. Maar de twee nieuwkomers waren daar niet tevreden mee geweest. Ze hadden tegen Roland gezegd dat de zaak definitief de wereld uit geholpen moest worden, dat er geen rekening mocht blijven openstaan opdat ze niet morgen weer met de jongen met de groene pruik moesten discussiëren. Om die reden gingen de twee nieuwelingen naar de jongen met de groene pruik teneinde de discussie te hervatten, maar in alle rust. Roland zal zeggen dat hij met de nieuwkomers meeinging en dat de jongen met de groene pruik had geroepen, toen hij ze naderbij zag komen, *Wat willen jullie nu nog, willen jullie vechten*, en dat hij, Roland, ertussenin was gaan staan en had gezegd, nee, ze willen alleen praten.

Bianca zal vertellen dat tot dan toe niemand handtastelijk was geworden, dat Gianni en Angelo moeite bleven doen om de jongen met de groene pruik te kalmeren en dat de andere leden van beide groepen zich inspanden om rustig en vriendelijk met elkaar te praten. Ze zal bevestigen dat Luca en Roland elkaar verzekerden dat ze nu ondanks de tussenkomst van de twee nieuwelingen eindelijk ieder huns weegs wilden gaan en dat de ruzie nu bijgelegd moest zijn.